

Lovforslaget giver overenskomstparterne adgang til at aftale, at sundhedspersoner, som praktiserer uden at være medlem af den forening, som er part i overenskomsten, også skal bidrage til at afholde omkostningerne. Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti er særdeles glade for, at det herved anerkendes, at det koster at være forhandlingspart.

Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti bemærker dog samtidig, at det af en række af høringssvarene fremgår, at de faglige organisationer er bekymrede for den konkrete udmøntning af fastsættelsen af gebyrer. Det må ikke kunne betale sig at melde sig ud af en faglig organisation. Derfor er det afgørende, at det sikres, at parterne kan aftale sig frem til den rette løsning med henblik på fastsættelse af gebyrer. Det må under ingen omstændigheder være sådan, at de faglige organisationer kommer til at betale for dem, som blot drager nytte af overenskomsterne uden at bidrage hertil.

I den forbindelse skal det derfor bemærkes, at indenrigs- og sundhedsministeren i sin besvarelse af spørgsmål nr. 2 og 3 bekræfter, at det er et aftalespørgsmål mellem overenskomstparterne, hvilke ydelser der skal leveres til ikkemedlemmer på det enkelte overenskomstområde, samt gebyrernes størrelse.

For Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti er det mest afgørende, at den enkelte patient ikke kommer til at mærke forskel på, om den praktiserende læge er medlem af en faglig organisation eller ej. Regeringens iver for fjerne alle eksklusivlignende aftaler må aldrig komme patienterne til skade. De har krav på nøjagtig samme ydelse, fagligt organiseret eller ej.

Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti kan afslutningsvis støtte lovforslaget.

Dansk Folkepartis og Det Konservative Folkepartis medlemmer af udvalget bemærker, at Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti er meget tilfredse med, at det lykkedes at få gennemført en generel afskaffelse af eksklusivaftalerne. Dette er udelukkende opnået ved, at Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti har holdt fast i, at hvis der skulle ske en afskaffelse af eksklusivaftalerne, burde det gælde for alle områder, også de liberale erhverv. Det sker hermed på sundhedsområdet. Det har i den forbindelse været vigtigt at sikre, at ingen patienter kommer i klemme i systemet. Derfor er

afskaffelsen af eksklusivaftalerne tilpasset til sygesikringen og forsikringssystemet, hvilket Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti har fuld forståelse for. Afskaffelsen af eksklusivaftalerne betyder, at der fremover på sundhedsområdet ikke er nogen, der er tvunget ind i en forening for at drive erhverv eller være ansat inden for sundhedsområdet.

Det Radikale Venstres medlemmer af udvalget bemærker, at Det Radikale Venstre finder det rigtigt, at Danmark tager konsekvensen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 11. januar 2006 og forbyder enhver direkte eller indirekte foreningstvang. Det Radikale Venstre er derfor helt enig i lovforslagets sigte, som er at forbyde krav om foreningsmedlemskab, i dette tilfælde inden for praksissektoren.

Kravet om, at alle praktiserende læger, tandlæger, fysioterapeuter, kiropraktorer og psykologer skal være medlemmer af deres respektive foreninger for at praktisere i henhold til overenskomsten, har haft klare fordele. Det har sikret ensartede vilkår for alle, der praktiserer, og dermed ensartede vilkår for patienterne. Det har givet stor tryghed og høj kvalitet.

Ikke desto mindre er det rigtigt at ophæve kravet om foreningsmedlemskab for at praktisere under en overenskomst. Det Radikale Venstre mener da også, at det kan lade sig gøre at sikre både friheden og kvaliteten. Det er derfor godt, at praktiserende sundhedspersoner fremover får mulighed for at tilslutte sig overenskomsterne uden at være medlemmer af en forening.

Det Radikale Venstre vil holde øje med, om denne foreningsfrihed nu også bliver en reel frihed eller den risikerer at ende som en falsk frihed, fordi gebyret for dem, der vælger at praktisere uden et foreningsmedlemskab, bliver for højt. Ministeren bekræfter i sine svar til udvalget, at gebyrernes størrelse bliver et rent aftalespørgsmål mellem overenskomstparterne. Det bliver dermed et aftalespørgsmål, hvilke ydelser der skal leveres til ikkemedlemmer på det enkelte overenskomstområde, og hvilket gebyr der derpå skal udmåles. Strengt taget giver det ingen sikkerhed for rimeligheden af gebyrernes størrelse.

Det Radikale Venstre hæfter sig dog ved, at staten gennem sit medlemskab af Regionernes Lønnings- og Takstnævn har indflydelse på fastsættelsen af gebyrer og deres størrelse. Statens